

Razumeti, a ne suditi

Večiti podijum, čije se krute daske milenijumima nadjačavaju sa vremenom i uz tiho podrhtavanje prate neprestanu smenu različitih sudbina, jeste upravo svet.

Taj svet jeste nemi svedok najdubljih tajni različitih ljudi, pojedinaca koji žive i veruju u svoju istinu. Pravo na tu istinu i svoje shvatanje iste, ključ je kapije koja otvara put ka slobodi u kojoj čovek pronalazi i upoznaje sebe. Osnovni princip čovekove samospoznaje zahteva da se pojedinac, kroz napuštanje ličnih okvira prihvatljivog, upusti u srž tuđe misli i razumevanjem iste, utvrdi temelj sopstvenih uverenja na kojim će graditi svoju ličnost.

Koračanjem svetom, čudnim globusom mnogobrojnih naroda, kultura i vera, tek ponegde imamo priliku da sagledamo zadivljujući album lica, u čijim pogledima treperi iskra razumevanja i uzajamnog divljenja.

Ali šta je u njima probudilo mir? Je li to bila težnja za sopstvenim uzdizanjem nad patnjama i bolom uniženih? Ne, u njihovom pogledu nema sujete, ni želje za dominacijom, nema tragova ohole sebičnosti i egoizma. Oni žive bez presije moći, bez žiga sudija. Njihova lica ozarena su toplinom razumevanja i u njima se pronalazi uteha i spas.

Na mirnom okeanu monotonije bezličnih sena urlika pravde, svako odstupanje, uzrokuje razaranje fiktivnog spokoja snažnim talasima prekora.

U svakom od nas tinja, u potaji i prikriivena, potreba za donošenjem suda o životima drugih, o njihovim delima, i puka težnja za njihovim etiketiranjem i žigosanjem prema oštrim članovima sopstvenih zakonika. Ta pritajena želja u nama iziskuje unutrašnju borbu između nastojanja da iskažemo svoja kritička viđenja, koja bi potencijalno mogla naneti bol osobi na čije postupke se odnose, i etički ispravne odluke da ta ista viđenja potisnemo i sačuvamo u sigurnosti sopstvenih misli.

Umirivanjem svoje sujete, ogorčenosti ili revolta ka nama neprihvatljivim pojavama, mi tonemo u oazu sopstvenog spokoja i mira koje reflektujemo na spoljašnje okruženje i time odašiljemo pozitivne vibracije.

Ljudi koji su na meti osuda, ujedno su žrtve neprestane paljbe neumornih topova sopstvenih prekora i ranjeni jačinom njihove surovosti, posrćući, za sobom vuku težak plašt nerazumevanja. Zato ukoliko nemamo reč utehe, znak podrške i podstreka, ne treba da ih osuđujemo, bacajući ih u buktinju nove borbe koja iziskuje nove snage, koje oni ne poseduju i ne vide izvor iz kojeg bi ih crpeli.

Čovek jeste savršeni skop i da bi došlo do besprekornog uklapanja delova koji će činiti njegov ideal, neminovni su pogreške i padovi u trenucima njegovog nastanka i razvoja. To saznanje nas navodi na prihvatanje svojih, kao i tuđih grešaka i pronalazak razumevanja za iste, jer sve što činimo i što se događa, pod okriljem je neba koje ima odgovor na nedokučivo i večno pitanje - „Zašto?“, zašto grešimo i zbog čega je to dobro. Koja je naša svrha - misija?

Prihvatanje nejednakosti i shvatanje ljudske individualnosti, koje podrazumeva poštovanje i uvažavanje različitih stavova bez osuda, skelet je zdrave socijalne zajednice i čvrst osnov ljudske sreće i ispunjenja.

Svako od nas treba da gradi sebe, ne rušeći onog do nas; treba da gradi sreću, ne čineći drugome zlo. Svako treba da se trudi da bude ona zdrava ćelija društva, koja će nadjačati bolesnu. I svako treba da bude baš ta jedinka koja svet posmatra i koristi za sopstveni rast, prosto, bez suđenja ili potrebe da menja druge, jer je on sam upravo ta promena koja će se reflektovati na ostale i time podstaći ličnu promenu svakog od njih - kao kad kamen padne u vodu, a na površini se pojave koncentrični krugovi.

Autor: Majda Pejanović

Škola: Gimnazija "Svetozar Marković"

Razred: 3.d